

δὴ μαθῶν] ὡς τοῦ παιδὸς πρὸ δακτύλῳ ὅπισθα αὐμῶς
ἑλλύχην. καὶ ἐν τοῦτῳ ἐλάει ἐκχυθέντος, εἰς τῆς
προσώτου ὅς ἐστι πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀγανακτήσας, κον-
δύλως αὐτῷ δίδωσιν. Εἰς τὸ αὐτό.] Ἔτι οἱ πῶν δίδωσιν
αὐτῷ κόνδυλον.

CHRIST. Τὸν πηλὸν ὦ πάτερ πάτερ] Indu-
cuntur pueri senum vt orchestram pleniorē faci-
ciant, quorum vnus prælucet patri, & prauisum
lutum monet cauere. Mutatur autem hic genus
carminis superioris, in aliud carmen mixtum ex
Dimetro (malè apud Scholiastā Græcum habes
πριμέτρο) Iambico, & Ithyphallico, versus autem
Ithyphallicus constat συζυγία Trochaica, id est
tribus Trochæis & vocatur Dimetrum Brachy-
catalectum vt κάρφετα γρ ἦδ ν. Sic enim docet
Hephæstion atque hoc genere versus habes sequē-
tes vigintiquinque. Κάρφος χαμάθεν.] Vel lege
χαμά vt sit Iambus non Anapaustus, vel dele τὸ σὺ.
Sed & in illis σὺ τῷ τεταί φύλαξαι, omnino expun-
gendum σὺ vt versibus istis suis adsit modulus. Nā
superiores decem & octo omnes sunt Tetrame-
tri Iambici Catalectici, reliqui 25. Iambo Tro-
chæi. Οὐκ ἀλλὰ τῷδ] Hoc inquit digito, facili
lychni fomitem producam vt clariùs luceat, πο-
βύσσειν Scholiastes ait esse εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαρῆν τὸ
ἐλλύχην, sed & idem incertam facit lectionē cum
ait ἡρέμα πορμάσειν, vt facile esse τῷ μ in β iamdu-
dum monuimus. In vtrauis voce sensus hic qua-
drabit, nā πορβύσειν erit πλὴ μύξαν ὡθέν. Sed de-
lendum putem μοίγε, vt constet versus. Τὴ δὴ μα-
θῶν πρὸ δακτύλῳ πλὴ θρυαλλίδ' ὡθέν.] Ellych-
nium vocat θρυαλλίδα, quia antiqui ἐκ τῆς θρύου fa-
ciebant ellychnia, est autem θρύον vt aiunt folium
figus, sed puto fuisse vel φλόμον, vel στυπιόν. For-
tassis autem cum ait δακτύλῳ, respexerit ad nomē
ipsius herbæ quæ θρυαλλίς vel λυχνίς dicitur. Nam
etiam vocatur Digitalis. Vetus Glossarium non
ita pridem editum à doctis. H. Stephano, testat-
ur θρυαλλίδα esse Flomum, Hefychius vero Flo-
mum herbam quæ vsus lychni præbebat. Sed vt
rit me pruritus emendandi, & nescio quo modo
malim hic legere τὴ δὴ παθῶν non μαθῶν. Quin
etiam versu sequenti ὡνόπε σὺ, audebo delere τὸ σὺ
tanquam περιέκλον ad versus mensuram.

Σχόλια. Οὐ γὰρ δάκνει σ' ὅταν δέη] ἐ γὰρ λυπέσει τὸ
ἐλαμον πολλὰ ἀπορροαίον. ἐ γὰρ αὐτὸς ἀγοράζει.
πατρὸς ἢ υἱὸς συμποροῦν. ὡς περὶ ἀπαιτίας] ὁ ἀπαιτίας
ἔρνεον ἐστὶν τερπόμενον ἐν ἔλεσι, ἐ πηλώσει τόποις καὶ
τέλμασιν. ὃν ἡμεῖς φασὶν ἀπαιτῶν. Τυρβάσεις.] ἀντὶ
τῆς ἀπαιτίας ὅς ἀπαιτίας, ἔρνεον ἐστὶν εὐεισοόμενον ἐν τοῖς
ἐλεσι, καὶ τερπόμενον ἐν τοῖς πηλώσει τόποις. Οὗτο ἰμύ-
κτες.] φασὶν ὅτι ὑετῆ μέλλοντος γυέσθ, οἱ δὲ τῆς θρυαλ-
λίδ' αὐτῆ λύχνη σπινθῆρας δόποτι δῶσιν. οὐς μύκητας νῦν

Δεῖται ἢ καὶ τῆς καρπίμων ἀπαιτῶν καὶ τοῦ φάσμα,
Υδὸρ γυέσθ καὶ πω νεῦσαι βόρφο ἀνοῖς.
Τίχρημ' ἀρού κ' τῆς οἰκίας τῆς δε σιωδικασῆς
Πέπονθεν. ὡς ἐ φαίνεσθαι δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος.
Οὐ μὴν ἐστὶ γ' ἐφορκὸς ἦν. ἀλλὰ πρὸς τὸς ἡμῶν
Ἡγείτ' ἀπαιτῶν Φρυγίχου, καὶ γὰρ ὅστιν αἰὴρ

σχόλ. Δεῖται ἢ.] ἐμφαίνει δὲ τέτων τὸ γεωργικὸν
ἦθος εὐ μάλα δεικνύων ὅτι μέλθ αὐτοῖς τῆ καρπίμων.

CH. Ἀπαιτῶν καὶ φάσμα] Dissyllabum oportet
esse φάσμα, si quidem rationem volumus habere
metri, vel potius elidendū est τὸ α propter sequen-

A λέει. ὡς τῆ λύχνη ἐναντιομένη πρὸ νοτερῶ ἀέρι. καὶ Ἀρα-
τος ἢ λύχνοι μύκητες εἰέρον] πρὸ μύξαν, ἢ ἢ νο-
τίλω. τινὲς δὲ φασὶ τὸν μύκητα ζωφίον τι εἶν] λεπτότα-
τον πάνυ σκιφίβοικὸς, ὃ δι ὑπερβολῶ λεπτότητος τῆ φύ-
ξεως τῆ πρὸ τὸν ἀέρα θᾶπτον ἀντιλαμβάνομενον πρὸ τὸν
λύχνον ἰπλά] θέρμης ὀπιθυμῶν. ἐ πρὸ κρούον ἐν πρὸ λύ-
χνη ποιεῖ σπινθῆρας, ὃ δὲν τεκμαίροντ] τὸν ὑετόν. καὶ
Καλλιμάχος. ἀδ δὲ λω ἐγγύοντο μύκητες.

CHRIST. ὡς περ ἀπαιτίας] Quia hæc auis in
pulvere volutatur, & palustria loca & cœnosa co-
lit, neque altiuola est imò sæpè præ grauitate &
B alarum breuitatē sua capitur, eam Aristoteles lib.
9. de Historia animalium κοινισμὸν ἀντιθετὸν cū Per-
dice, Phasiano, Gallina & Callita, Athenæus Ari-
stotelem recensens lib. 13. Dipnosoph. πολύτενον
vocat & σπριμολόγοι, & ἀπαιτίας ἢ ἀπαιτίας δι-
cendum censet. Cæterū suauissimum cibum esse
ex Comici huius nostri Ciconis Fabula probat,
qui scripsit ἡδίστον ἐφείν ὀπιθυμῶν κρέας. Auis est
paulò maior perdice, quam Itali Francolinā vo-
cant. quidam putant eam esse quam nos dicimus
Canepetiere, habet enim plumas multicolores,
ita vt anam dederit Erasmo Prouerbij tollendū
quod ad seruitia κατὰ σπριμῶ, & notis iniusta ille ret-
tulit, præter aliud quod ex Suda affert Attagenum
nouilunium. De Attaga meminit postea Aristo-
phanes in Auibus, eūque vocat πρὸ ποπιμίλον. Φι-
λετὸ δ' ὅταν ἢ τῷ τ] vt versus cōstet legeβᾶτ ἢ, sed
malo ὅταν τῆ ἢ, id est cum fungi vel potius (vt ait

D Plinius) imagines fūgorū scintillāt circa lychnos,
vt dixit Maro, Scintillare oleū & putres concre-
re fungos, quod vetus Glossarium explicat φαφα-
ρὰς κομαεῖνας quod verbū quid sit nescio, & fortal-
sis ἀμανίτας legendū in illo glossario, quo nomine
censentur fungi. Aiunt enim scintillas illas exsiliē-
tes circum ignē lucernarum quas μύκητας vocant
indicia esse ingruentis pluuiæ, quia lucernæ ignis
a luceratur humido aëri, vnde Aratus in διοσημείοις
ait ἢ λύχνοι μύκητες εἰέρονται πρὸ μύξαν. & Calli-
machus εὐτ' ἀν λυχνῶ δειρομῶν ἀδ δὲ λω ἐγγύοντο μύ-
κητες, vide Theonē in Aratū. Alij μύκητα accipiūt
pro animalculo minutissimo quod σκίφ vel σκνίφ
vocatur, quòdque præ tenuitate extrema corpu-
sculi statim ab aëris frigore oppressū volitat (est
enim τετραπτερον) circū lychnos, & caloris est ap-
petēs, facitque appulsu suo scintillas, imbris scilicet
præfagia. Agathias Scholasticus sic amatorū Epi-
grāma orsus est μήποτε λύχνη μύκητα φέροις μινδ' ὄμ-
ερον εἰέροις. Hinc & Apuleius, z. Milesia, Pamphilē
sagam quæ ex vespertina lucerna imbrē prænun-
tiabat vocat γράδὲ lucernæ Sibyllā, Cōtra autem
tubera illa quæ μύκητα vel μύκητες vocātur ab im-
bre generātur, & nomen inde mutantur τῆ ὕδρον.

E Quin arborum fructus aquā primuli expetēs
Mox inde sudam spiritum Borrealis auræ.
Quid huius incole domus iudici sodali
Quid accidit: qui non adest dense huic cohorti?

F Praire nobis qui prius nō sequi solebat?
Cātāt mele quæ Phrynichus scripsit, est enim ille
tem vocalē φραιμ' ὕδωρ. Fructus autem primos
sic vocat τὰ φραιμᾶ vel τὰ φραιμᾶ τῆς καρπίμων. Ne-
que putem aliūde arcessendum Latinæ vocis ety-
mon φραιμᾶ Prima. Hic tamen intelligenda τὰ
φραιμᾶ πέποννα, & φραιμᾶ, primum maturescētia

G